

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **K., v. o. s.**, správce konkursní podstaty úpadce T., a. s., zastoupeného Mgr. Martinem Pintou, advokátem se sídlem v Turnově, ul. 28. října 1392, za účasti **Finančního ředitelství v Plzni**, se sídlem v Plzni, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2004, č. j. 30 Ca 35/2004 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2004, č. j. 30 Ca 35/2004 – 28, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 6. 2. 2004, č. j. 1335/04-140, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Aši ze dne 13. 10. 2003, č. j. 24814/03/124970/2027, jímž byl stěžovateli sdělen předpis penále ve výši 5360 Kč za prodlení s úhradou daně z převodu nemovitostí za období od 11. 12. 2002 do 24. 4. 2003. Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí tím, že platebním výměrem nebyla úpadci vyměřována daňová povinnost, ale sdělen předpis penále, jehož výše a splatnost je stanovena přímo zákonem. Předpis penále představuje pouze výpočet konkrétní částky vymezené v zákoně procentní sazbou z nedoplatku daně k určitému dni a vůči dlužníkovi plní tento předpis zejména funkci informační. Vydání napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího platebního výměru tak není v rozporu s ustanovením § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o konkursu a vyrovnání“).

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel uvedl důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože podle jeho názoru krajský soud nesprávně právně posoudil právní otázku. Napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení ustanovení § 33 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání. Uplatněné daňové penále vzniklo v době po prohlášení konkursu a vzhledem k tomu, že se na něj nevztahuje výjimka uvedená v citovaném ustanovení, je toto penále vyloučeno z uspokojení pohledávek a jeho případné uhrazení by bylo v rozporu s tímto zákonem. Nelze jej proto proti stěžovateli uplatnit. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že v daném případě je nutno rozlišovat dvě věci, a to vystavení platebního výměru na penále a jeho převzetí a poté jeho úhradu. Předepsání penále formou platebního výměru a jeho oznámení daňovému subjektu je zákonnou povinností správce daně, a to i v průběhu konkursního řízení, a nejde o kolizi se zákonem o konkursu a vyrovnání. Naproti tomu vlastní úhrada penále v průběhu konkursního řízení je možná jen tehdy, pokud tento postup není v rozporu s citovaným zákonem. Je tedy nutno odlišit, zda nenastala situace podle ustanovení § 33 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání. Předmětem žaloby v daném případě bylo právě vystavení platebního výměru a jeho doručení daňovému subjektu, nikoliv úkony správce daně vedoucí již např. k vymození této platby. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 63 odst. 4 věta první a druhá zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) je penále splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem.

Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že povinnost k platbě penále a jeho splatnost vzniká daňovému dlužníkovi přímo ze zákona a správce daně je povinen sdělit mu předpis penále platebním výměrem. Zatímco platební výměr, jímž správce daně vyměřuje daň, je konstitutivním rozhodnutím, kterým se jeho adresátu nově ukládá povinnost k úhradě daňové povinnosti, platebním výměrem, jímž správce daně sděluje předpis penále, se neukládá nová povinnost, ale pouze se jím deklaruje povinnost již vzniklá ze zákona. Povinnost k úhradě penále vzniká v první den prodlení a trvá po celou dobu prodlení. Mění se pouze částka penále, která se s každým dnem prodlení zvyšuje podle zákonné sazby.

Jelikož v souladu s ust. § 40 odst. 11 zákona o správě daní a poplatků se daňové řízení prohlášením konkursu nepřerušuje, má tuto povinnost správce daně i v průběhu konkursního řízení. Správce daně tedy vydáním platebního výměru dne 13. 10. 2003, č. j. 24814/03/124970/2027 postupoval v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že pokud vznikla povinnost zaplatit penále až po prohlášení konkursu, je podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání toto penále z uspokojení vyloučeno. Citované ustanovení však nebrání tomu, aby i po prohlášení konkursu byl vydán platební výměr, jímž je stěžovateli sdělen předpis penále. Toto penále,

keré byl stěžovatel povinen zaplatit po prohlášení konkursu, je tak pohledávkou, která po dobu konkursu nemůže být uspokojena. Protože sdělením předpisu penále správce daně v podstatě jen informuje daňového dlužníka o výši penále, byť se stanovením náhradní lhůty splatnosti, nejedná se o porušení citovaného ustanovení. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nehledal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu